

LÜHIKOKKUVÕTE

Käesoleva töö eesmärgiks oli kirjandusandmetele tuginedes anda ülevaade pinnase töötlusmeetoditest vesinikperoksiidi ja selle tahkete kandjatega nii Eestis kui ka mujal maailmas. Tutvustati peamiseid pinnase saasteaineid (raskmetallid, mineraalõlid, polütsükliilised aromaatsed süsivesinikud, aromaatsed süsivesinikud, klooritud süsivesinikud ja fenoolid), mis võivad sattuda keskkonda suurtes kontsentratsioonides tööstuslike, põllumajanduslike ja sõjaliste tegevuste, jäätmekäitluse, energiatootmise ja avariide tagajärjel.

Enne pinnase taastamist tuleb saaste liigi, suuruse ja ulatuse hindamiseks viia läbi uuringud. Pinnast saab puhastada nii koha peal (*in-situ*) või kusagil mujal (*ex-situ*). Pinnase töötlusmeetodid on jagatud kolme kategooriasse: füüsikalise-keemilised, termilised ja bioloogilised. Töös uuritakse põhjalikumalt pinnase taastamist keemiliste oksüdeerijatega. Keemiline töötlemine võib toimuda vedelate või gaasiliste oksüdeerijate toimetel, näiteks osooniga, vesinik-, kaltsium-, magneesiumperoksiidi, persulfaadi, perkarbonaadi või permanganaadi. Töö peamiseks eesmärgiks on välja tuua eelpool nimetatud keemiliste oksüdeerijate peamised eelised ja puudused pinnase taastamisel.

Reostunud pinnas on ja jääb alatiseks suureks probleemiks ning uuritud kirjandusallikate põhjal võib järeldada, et keemiline oksüdatsioon on andnud häid tulemusi võrreldes füüsikaliste, termiliste ja bioloogiliste käitlemismeetoditega erinevate orgaaniliste saasteainete eemaldamiseks pinnasest.